

297.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 13 kwietnia 1923 r.

o zmianie granic miasta Ostrowca w powiecie opatowskim.

Na zasadzie art. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 19, poz. 92) zarządza się co następuje:

§ 1. Za granicę miasta Ostrowca ma być uważana na północy linja obecnej granicy miejskiej, aż do drogi wiodącej z Ostrowca do Iłży. Od punktu styczności obecnej granicy miejskiej z wymienioną drogą, nowa granica miejska biegnie w kierunku zachodnim przez las do przecięcia się z drogą, wiodącą z lasu do Piasków; po przecięciu tej drogi — dalej na zachód granicą Piasków a lasem, następnie zaś drogą do Sadłowizny dochodzi do lasu poduchownego.

Zachodnia granica miasta, rozpoczynając się przy punkcie zetknięcia się drogi do Sadłowizny z drogą do Wymysłowa biegnie na południe wzdłuż wschodniej granicy lasu poduchownego i dochodzi w ten sposób do skraju łąk, należących do folwarku Piaski. Stąd granica miejska biegnie na zachód i na południe zachodnią granicą wymienionych łąk, dochodząc w ten sposób do rzeki Kamiennej; następnie wzdłuż tej rzeki, aż do kanału, przeprowadzającego wodę do zakładów ostrowieckich; dalej kanałem w kierunku wschodnim, aż do drogi wiodącej z Częstocic do Kuźni; od wymienionej drogi — dalej na wschód północną granicą terytorjum cukrowni Częstocice do północnego skraju gruntów „Błonie”; następnie granica miejska zwraca na południe i w tym kierunku biegnie zachodnią granicą „Błonia” do punktu przecięcia się drogi gruntowej z odnogą linii kolejowej. Od tego punktu granica miejska dalej na wschód biegnie granicą gruntów „Błonia”, aż do drogi wiodącej z Ostrowca do Częstocic. Następnie — wzdłuż wschodniej strony tej drogi, aż do południowo-zachodniego krańca gruntów pofolwarcznych Częstocice i Ostrówek (Zamłynie). Dalej granica miejska biegnie granicą gruntów po wsi Ostrówek oraz wschodnią stroną odcinka szosy opatowskiej do Kopca. Od Kopca, granica zwraca się na wschód i biegnie zarówno we wschodnim, jak i północnym kierunku granicą gruntów po wsi Ostrówek, a następnie wschodnią granicą „Ludwikowa”, cegielni „Łąki”, Rzuchowa i gruntów po wsi Ostrówek. Doszedłszy w ten sposób do rzeki Kamiennej, granica miasta przekracza ją i dochodzi do obecnej granicy miejskiej, którą się utrzymuje bez zmiany, aż do punktu wyjścia.

§ 2. Obszary, znajdujące się w opisanych w § 1 granicach, a należące dotychczas do gm. Częstocice względnie Bodzechów wyłącza się z tych gmin.

§ 3. Granicę opisaną w § 1 ustali na miejscu komisja, zwołana pod przewodnictwem przedstawiciela właściwej władzy administracyjnej I instancji, w skład której w charakterze członków wejdą po

jednym — przedstawiciele miasta i zainteresowanych gmin wiejskich.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1923 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

298.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, oraz Poczty i Telegrafów

z dnia 24 kwietnia 1923 r.

w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należnościach) (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315), art. 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65, poz. 391) oraz art. 27 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296) zarządza się co następuje:

I.

„Przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych”, załączone do rozporządzenia z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 319), przestają obowiązywać, a w ich miejsce wступują „Przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych”, załączone do rozporządzenia niniejszego.

Przepisy te obowiązują na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego.

II.

Uchyla się pozycję 35 pruskiej taryfy stemplowej.

III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu ustawy z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296). Pozycja 12 załączonej taryfy opłat stemplowych od podań, załączników do podań oraz od świadectw urzędowych będzie jednak stosowana od dnia ogłoszenia powołanej ustawy do wszystkich spraw zmiany nazwiska, w dniu tym jeszcze nie załatwionych prawomocnie.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

Kierownik Ministerstwa Poczty i Telegrafów:

Moszczyński

Załącznik do rozp. Ministra Skarbu w porozum. z Min. Spraw Wewn., oraz Pocht i Telegrafów z dn. 24 kwietnia 1923 r. poz. 298.

PRZEPISY W PRZEDMIOCIE OPŁAT STEMPLOWYCH OD PODAŃ ORAZ OD ŚWIADECTW URZĘDOWYCH.

I. OPŁATY OD PODAŃ, WNOSZONYCH DO URZĘDÓW PAŃSTWOWYCH.

Przedmiot.

§ 1.

(Art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1923 r., Dz. U. R. P. № 44, poz. 296).

Podania, wnoszone do urzędów państwowych — z wyjątkiem sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości — podlegają opłatom, wymienionym w części pierwszej załączonej taryfy.

Załączniki do takich podań podlegają opłacie, wymienionej w części drugiej (poz. 10) tejże taryfy.

§ 2.

(Art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

Przepisy niniejsze, o ile dotyczą podań, stosować należy — o ile nie postanowiono inaczej — również do załączników.

§ 3.

(Poz. 79 lit. a 1) austr. taryfy należnościowej).

Protokół, zastępujący podanie, podlega opłacie takiej samej, jakaby się należała w razie wniesienia podania tej samej treści.

§ 4.

(§ 33 austr. ustawy należnościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 5 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

Podanie, wniesione przez dwie lub więcej osób — lub przez jedną osobę, działającą w charakterze ustawowego zastępcy lub pełnomocnika dwu lub więcej osób — podlega opłacie jednokrotnej, tylko o tyle, o ile odnośne osoby zgłosiły żądanie, w podaniu zawarte, jako współwłaściciele co do majątku wspólnego lub o ile żądanie opiera się na jednym i tym samym tytule prawnym. W braku powyższych warunków podanie takie podlega opłacie tyle razy, ile osób wniosło je w imieniu własnym lub ile jest osób, w których imieniu wniósł podanie zastępca ustawowy lub pełnomocnik. Załączniki do podań, określonych w niniejszym paragrafie, podlegają zawsze opłacie jednokrotnej.

§ 5.

(§ 36 austr. ustawy należnościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 7 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

Podanie, od którego opłatę uiszczono, zwrócono petentowi bez rozpatrzenia z powodu wniesienia do urzędu niewłaściwego lub z powodu innych braków formalnych, podlega w razie ponownego złożenia w urzędzie właściwym — lub po usunięciu braków formalnych — ponownej opłacie tylko co do arkusza

pierwszego, a to — z wyjątkiem przypadku, w następnym ustępie przewidzianego — w wysokości 15.000 mk. (poz. 9 taryfy); arkusze następne, jak również następne egzemplarze, odpisy i załączniki nie podlegają ponownej opłacie.

Od podań, określonych w punktach a), b), w pozycji 8 taryfy, należy w przypadku, wymienionym w ustępie poprzednim, zamiast 15.000 mk. uiszczyć 1.000 mk. względnie 3.000 mk.

Uwolnienia przedmiotowe.

§ 6.

(Poz. 44 e, f, g, l, q, austr. taryfy należnościowej; art. 6 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145; art. 10 ustawy z dn. 19 maja 1920 r., Dz. U. R. P. № 43, poz. 297; art. 1 ustawy z dn. 24 marca 1923 r., Dz. U. R. P. № 44, poz. 296).

Opłacie w myśl przepisów niniejszych nie podlegają podania następujące:

1) zawierające wnioski w sprawach publicznych;
2) zawierające wiadomości, udzielone w sprawie publicznej w myśl obowiązującego przepisu lub na żądanie władzy;

3) podania o zwrot wydatków, poniesionych celem wykonania czynności, zleconej przez władzę państwową lub celem odwrócenia szkody, grożącej Państwu, jak również o wynagrodzenie szkody, o ile do wynagrodzenia obowiązany jest Skarb Państwa;

4) podania do władz oświatowych oraz do zakładów naukowych i szkolnych — z wyjątkiem podań w sprawach gospodarczych tych władz i zakładów;

5) dotyczące wyborów do Sejmu i Senatu lub do ciał reprezentacyjnych samorządowych, jak również do komisji podatkowych oraz podania w sprawie zgromadzeń publicznych lub wykładów publicznych;

6) podania w sprawie służby wojskowej;

7) w sprawie osobistych lub rzeczowych świadczeń wojennych (art. 19 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r., Dz. U. R. P. № 67 poz. 401, oraz art. 14 ustawy z dn. 11 kwietnia 1919 r., Dz. P. P. P. № 32 poz. 264) jak również w sprawie obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa (art. 27 ustawy z dn. 21 lutego 1922 r., Dz. U. R. P. № 21 poz. 166);

8) w sprawach, dotyczących orderu „Virtuti Militari” (art. 15 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r., Dz. U. R. P. № 67 poz. 409) jak również w sprawach, dotyczących odznaki wojskowej pod nazwą „Krzyż Walecznych” (art. 6 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dn. 11 sierpnia 1920 r., Dz. U. R. P. № 87 poz. 572);

9) podania osób, które pozostają lub pozostawały na służbie Państwa lub związków samorządnych oraz członków rodzin tych osób w sprawach, dotyczących stosunku służbowego;

10) o posady w urzędach państwowych;

11) wnoszone do urzędów państwowych, sprawujących zarząd majątkiem państwowym lub prywatnym, o ile dotyczą bezpośrednio eksploatacji tego majątku;

12) podania osób, korzystających z usług kolei żelaznej, poczty, telegrafu, telefonu, Pocztovej Kasy Oszczędności lub innych urządzeń użyteczności publicznej, dotyczące tego stosunku do wspomnianych przedsiębiorstw, jeżeli te przedsiębiorstwa są wła-

snością Państwa lub pozostają pod zarządem państwowym;

13) zawierające dane celem dokonania wymiaru lub poboru danin publicznych;

14) zawierające dane co do rodzaju lub wysokości danin publicznych, lub innych kwot, wnoszonych do kas państwowych — w szczególności też deklaracje płatnicze;

15) podania o zwrot nienależnie pobranych danin publicznych, jeśli je uiszczono bez nakazu płatniczego władzy, powołanej do wymiaru odnośnej daniny, lub w kwocie wyższej, niż ustalona w nakazie płatniczym, albo w decyzji, wydanej na skutek odwołania się;

16) o ustawowo nakazane uwolnienia, obniżki lub odroczenia płatności w zakresie danin publicznych;

17) podania w postępowaniu w przedmiocie scallania gruntów, podziału wspólnot gruntowych, likwidacji serwitutów oraz ścisłego określenia rozciągłości serwitutów a także w sprawie nadania ziemi bezrolnym i małorolnym;

18) w sprawach przymusowego wywłaszczenia na użytek publiczny, wnoszone przez osoby, których majątek ulega wywłaszczeniu;

19) dotyczące ubezpieczeń przymusowych;

20) o udzielenie patentów na wynalazki, o ochronę wzorów rysunkowych i modeli oraz o ochronę znaków towarowych; (podania te podlegają natomiast opłatom osobnym, przewidzianym w art. 7 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 13 poz. 137, w art. 12 dekretu z tejże daty, Dz. P. P. P. № 13 poz. 138 i w art. 14 dekretu z tejże daty, Dz. P. P. P. № 13 poz. 139 — względnie w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 września 1922 r., Dz. U. R. P. № 89 poz. 814);

21) dotyczące spraw, należących do zakresu działania Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, oraz urzędów podwładnych mu;

22) dotyczące spraw, należących do zakresu działania instruktora stowarzyszeń przemysłowo-rzemieślniczych;

23) podania w sprawie pożyczek ulgowych dla drobnych przemysłowców, rzemieślników, ich organizacji wytwórczych oraz przemysłu ludowo-domowego (art. 2 ustawy z dn. 30 maja 1919 r., Dz. P. P. P. № 44 poz. 314 oraz art. 2 ustawy z dn. 17 grudnia 1920 r., Dz. U. R. P. z 1921 r. № 4 poz. 16);

24) wnoszone do Komisji Państwowego Funduszu Mieszkaniowego lub jego organów (art. 9 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r., Dz. U. R. P. № 72 poz. 424);

25) dotyczące czynów, zagrożonych karą w kodeksie karnym albo w przepisach administracyjnych lub skarbowych — w szczególności też występów i wykroczeń służbowych (art. 66 ustawy z dn. 17 lutego 1922 r., Dz. U. R. P. № 21 poz. 165);

26) podania w sprawach, unormowanych rozporządzeniem z dn. 13 lipca 1920 r. w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego w myśl art. 91 traktatu wersalskiego (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 57 poz. 358) oraz rozporządzeniem z dn. 11 czerwca 1921 r. w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego na zasadzie art. VI traktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 59 poz. 375);

27) o wydanie świadectw urzędowych, wymienionych w § 21 przepisów niniejszych pod liczbami 1 oraz 5 do 9;

28) podania osób, którym sąd przyznał prawo ubogich, wnoszone do władz administracyjnych, a pozostające w związku ze sprawą, co do której petent uzyskał prawo ubogich;

29) podania osób, dotkniętych klęską żywiołową o zapomogi lub ulgi przy stosowaniu obowiązujących przepisów;

30) podania w sprawie pomocy państwowej na odbudowę i uruchomienie gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych na skutek wojny (art. 15 ustawy z dn. 8 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. № 63 poz. 368);

31) podania składane na mocy ustawy z dnia 2 marca 1920 r. o organizacji odbudowy technicznej wsi, miast i miasteczek (Dz. U. R. P. № 24, poz. 143) przez osoby bezpośrednio zainteresowane w sprawach technicznej pomocy przy odbudowie lub w przedmiocie świadczeń przymusowych albo wywłaszczenia na cele odbudowy, jak również w sprawach regulacji działek budowlanych (art. 35 powołanej ustawy);

32) podania o udzielenie pomocy rolnej z kredytu, przewidzianego w ustawie z dn. 24 marca 1922 r. Dz. U. R. P. № 24 poz. 198, art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. Dz. U. R. P. № 30 poz. 174;

33) podania kół amatorskich o zezwolenie na urządzenie przedstawienia amatorskiego, jeśli dochód z przedstawienia jest przeznaczony na cele oświatowe i kulturalne;

34) podania o zezwolenie na uprawę tytoniu.

Uwolnienia osobiste.

§ 7.

(Poz. 75 lit. a) austr. taryfy należytościowe: art. 8, 25 i 40 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145, art. 1 ustawy z dn. 24 marca 1923 r., Dz. U. R. P. № 44 poz. 296).

Od opłat, unormowanych w dziale I przepisów niniejszych są zwolnione:

1) Państwo Polskie oraz polskie zakłady państwowe będące odrębnymi osobami prawnymi;

2) związki samorządne, mające siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej;

3) kościoły i gminy wyznaniowe przez Państwo Polskie uznane;

4) fundacje, zakłady i zrzeszenia, prawnie istniejące, jeżeli siedziba tych instytucji znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej, a za cel mają wyłącznie działalność dobroczynną albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną; uwolnienie to dotyczy również podań o legalizację.

5) osoby, które do podania załączyły świadectwo ubóstwa, jeśli urząd, do którego podanie wpłynęło, uznał złożone świadectwo za dostateczne.

§ 8.

(Art. 9 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

Fundacjom, zakładom i zrzeszeniom, które mają na celu działalność, określoną w § 7, jeżeli ich siedziby znajdują się zagranicą, może być przyznane uwolnienie osobiste decyzją Ministra Skarbu.

§ 9.

(Art. 10 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

Jeżeli jedno i to samo podanie wniosły dwie lub więcej osób, przyczem niektóre tylko są zwolnione od opłaty, to osoby nieuwolnione obowiązane są solidarnie do uiszczenia całej opłaty.

Uiszczenie opłaty.

(§§ 21 i 22 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145; art. 8 ustawy z dn. 24 marca 1923 r., Dz. U. R. P. № 44 poz. 296).

§ 10.

Opłatę stemplową od podania należy — o ile § 11 nie postanawia inaczej — uiścić za pomocą znaczków stemplowych. Petent winien mianowicie na pierwszej stronie podania, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach, na pierwszej stronie jednego egzemplarza, nakleić znaczki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, należących się od wszystkich arkuszy i wszystkich egzemplarzy, tudzież od odpisów podania oraz od wszystkich załączników.

§ 11.

Jeśli kwota należna od wszystkich arkuszy i wszystkich egzemplarzy, tudzież od odpisów podania oraz od wszystkich załączników wynosi więcej niż 60.000 marek, to można ją uiścić bądź znaczkami stemplowymi, w sposób wskazany w § 10, bądź przez wniesienie gotówką do kasy skarbowej.

Kwotę należną przy podaniu o zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (poz. 6) należy uiścić gotówką.

Uiszczenie gotówką przy podaniach, przy których kwota należna nie przewyższa 60.000 mk., jest dopuszczalne tylko w braku znaczków stemplowych.

§ 12.

W razie uiszczenia gotówką (§ 11) kasa skarbowa umieszcza pokwitowanie na podaniu. Na żądanie petenta należy mu wydać osobny kwit kasowy; w takim razie jednak kasa nie umieści potwierdzenia odbioru na podaniu, a petent obowiązany jest kwit kasowy na podaniu nakleić.

§ 13.

Jeżeli osoba, która wniosła podanie, żąda pokwitowania z przyjęcia podania, to pokwitowanie takie (obejmujące: imię i nazwisko lub firmę petenta, krótką treść podania oraz kwotę, uiszczoną tytułem opłaty) będzie wydane przez urzędnika, przyjmującego podanie. Pokwitowanie to podlega osobnej opłacie w kwocie 1.500 mk., która winna być uiszczona przez naklejenie znaczków stemplowych na tem pokwitowaniu i skasowaniu ich w sposób, podany w ustępie pierwszym § 14.

§ 14.

Urzędnik biura podawczego winien w razie uiszczenia opłaty za pomocą znaczków stemplowych (§ 10) skasować te znaczki, jeśli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo zdjęto z innego papieru. W celu skasowania należy albo:

- a) na każdym znaczku stemplowym wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na znaczku, część zaś poza nim na papierze, albo
- b) każdy znaczek stemplowy przekreślić na krzyż, bądź atramentem, bądź za pomocą pieczątki

(kasownika) w ten sposób, aby końce linii znajdowały się na papierze, poza znaczkami stemplowymi.

O ile przyjęcie podania lub otwarcie koperty, w której ono się mieści, następuje poza biurem podawczym, kasuje znaczki stemplowe urzędnik, przyjmujący podanie, lub otwierający kopertę, albo urzędnik przezeń upoważniony.

Znaczki stemplowe, skasowane w sposób podany w poprzednich dwóch ustępach, ulegają ponownemu skasowaniu za pomocą wypisania daty atramentem na znaczkach przez urzędnika, któremu poruczono załatwienie podania, lub przez urzędnika przezeń upoważnionego — z wyłączeniem jednak urzędnika biura podawczego (ustęp 1 niniejszego paragrafu).

§ 15.

Celem uiszczenia opłaty od podania, wniesionego w drodze telegraficznej, winien petent nakleić znaczki stemplowe odpowiedniej wartości na blankiecie mieszczącym odnośny telegram.

Urząd, przyjmujący telegram, uzupełnia tekst telegramu, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempel Mk.”

Urząd, przyjmujący telegram, kasuje znaczki stemplowe, odciskiem stempla kalendarzowego.

Urzędy, powołane do przyjmowania telegramów, nie odmawiają przyjęcia telegramów nieostemplowanych. Nie jest też ich rzeczą badać, czy poszczególne podanie telegraficzne podlega opłacie i w jakiej wysokości. Mają jednak przy telegramach, zawierających podania, wystosowane do urzędów państwowych, a niezaopatrzonych w znaczek stemplowy, zwrócić uwagę nadawcy, że podanie odnośne — jeśli podlega opłacie — nie będzie załatwione. O ileby nadawca mimo tej uwagi nie chciał zaopatrzyć telegramu w znaczek stemplowy, urząd przyjmujący telegram stwierdza to, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempla odmówiono”.

Uwagi, wymienione w ustępach drugim i czwartym niniejszego paragrafu, mają być telegrafowane narówni z tekstem właściwym. Przy obliczaniu ilości wyrazów celem ustalenia należności za telegram, wlicza się również wyrazy, z których składają się wspomniane uwagi.

Skutki nieuiszczenia opłaty.

(§ 81 ustępy pierwszy i drugi austr. ustawy należytosciowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 24 i 25 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

§ 16.

Jeśli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeśli uiszczono ją niedostatecznie, to podanie pozostawia się bez biegu, aż do zupełnego uiszczenia opłaty — o ile nie zachodzi przypadek, przewidziany w § 17.

Jeśli wniesienie podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny, to termin ten uważać się będzie za zachowany tylko w razie uiszczenia opłaty przed upływem czasokresu, wyznaczonego w myśl § 20.

§ 17.

Jeśli w razie nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty za załatwieniem podania przemawiają względy publiczne, to urząd, do którego

podanie wniesiono, może załatwić podanie o tyle, o ile tego wymaga interes publiczny.

Postępowanie w razie nieuiszczenia opłaty.

(§ 81 ustęp pierwszy oraz § 93, punkt 2, austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850, austr. Dz. u. p. № 50; art. 21, 24, 25 i 40 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

§ 18.

Jeśli podanie, wniesione bez uiszczenia opłaty, nie podlega opłacie (§§ 6 do 8 przepisów niniejszych, jak również w razie zastosowania uwagi 2 lub 4 do części pierwszej taryfy), urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, winien na podaniu lub na referacie załatwienia umieścić odpowiednią uwagę i swój podpis.

W razie zastosowania § 17 należy umotywić w tej samej formie, jakie względy publiczne przemawiają za załatwieniem podania.

§ 19.

Jeśli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty, lub jeżeli uiszczono ją niedostatecznie (a nie zachodzi przypadek, przewidziany w § 17), to urząd, do którego takie podanie wpłynęło, wzywa petenta lub jednego z petentów do uiszczenia opłaty. W tym celu urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, umieszcza na podaniu uwagę „Kancelarja wezwie do uiszczenia opłaty mk.”.

Kancelarja sporządza wezwanie na druku w formie karty pocztowej, ułożonym według załącznika 2 i wysyła je pocztą, jednak bez uiszczenia opłaty pocztowej (art. 6 rozporządzenia z dn. 5 września 1919 r., Dz. U. R. P. № 78 poz. 442), poczem umieszcza poniżej polecenia uwagę „Wysłano dnia”.

Adresat winien przy odbiorze zawiadomienia uiścić pojedynczą opłatę pocztową, według taryfy ogólnej. Jeśliby odmówił uiszczenia, to poczta zwraca pismo jako niedoręczone urzędowi wysyłającemu, który ma pismo to przechować przy podaniu.

W razie dodatkowego uiszczenia opłaty kancelarja notuje na podaniu datę dostarczenia znaczków stemplowych lub nadesłania kwitu kasy skarbowej i kasuje znaczki stemplowe w sposób, wskazany w § 14, ustępie pierwszym, względnie nakleja kwit kasowy na podaniu. Urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, kasuje znaczki stemplowe w sposób, wskazany w § 14 ustępie ostatnim.

§ 20.

Jeśli wniesienie podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny (ustęp drugi § 16), to należy w wezwaniu do uiszczenia opłaty (§ 19) wyznaczyć termin, który ma wynosić najmniej miesiąc, licząc od dnia, w którym wezwanie wysłano. Urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, winien udzielić kancelarji odpowiedniej wskazówki.

Środki prawne.

§ 21.

(§ 77 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 26 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145; art. 9 i 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. № 65, poz. 391).

Zwrotu opłaty od podania lub załączników uiszczonej nienależnie — bądź przy wniesieniu podania, bądź przy uiszczeniu dodatkowym (§ 19) — można żądać w ciągu lat trzech od dnia uiszczenia.

Decyzja należy do zakresu działania tej władzy skarbowej pierwszej instancji, powołanej do załatwiania spraw opłat stemplowych w ogóle, w której okręgu ma siedzibę urząd, do którego odnośne podanie wpłynęło.

Przeciw wezwaniu, określone w § 19, nie służy w razie nieuiszczenia opłaty żaden środek prawny.

II. OPŁATY OD ŚWIADECTW URZĘDOWYCH.

Przedmiot.

§ 22.

(art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1923 r., Dz. U. R. P. № 44, poz. 296).

Zaświadczenia, wydawane stronom w ich sprawach prywatnych przez urzędy państwowe — z wyjątkiem sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości — podlegają opłatom, wymienionym w części trzeciej załączonej taryfy.

Uwolnienia od opłaty.

§ 23.

(poz. 75 lit. a oraz poz. 117 lit. m taryfy należytościowej austr.; § 4 punkt f pruskiej ustawy o opłatach stemplowych; art. 25, 34 i 37 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145; art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1923 r., Dz. U. R. P. 44, poz. 296).

Opłacie w myśl przepisów niniejszych nie podlegają świadectwa:

1) których posiadanie nakazane jest przez obowiązujące przepisy ze względów publicznych (np. wymienione w § 9 rozporządzenia z dn. 30 stycznia 1922 r. w przedmiocie zwalczania wścieklizny, Dz. U. R. P. № 10, poz. 79; tymczasowy dowód osobisty, przewidziany w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 30 listopada 1918 r., Monitor Polski № 223 i t. p.);

2) wydane celem załączenia do podań, wymienionych w § 6, z wyjątkiem wymienionych w punktach 11, 12 i 20 § 6;

3) wydane na żądanie urzędu państwowego lub zakładu państwowego, będącego odrębną osobą prawną lub związku samorządowego, mającego siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej — jeśliby opłata miała być poniesiona ze Skarbu Państwa Polskiego lub z majątku zakładu państwowego albo związku samorządowego;

4) szkolne;

5) świadectwa (w szczególności też kopje i wyciągi), wydane na podstawie operatów pomiarowych (katastralnych); (uwolnienie to nie ma jednak wpływu na obowiązek uiszczenia opłat, przewidzianych w ustawie austriackiej z dn. 23 maja 1883 r., austr. Dz. u. p. № 83 względnie w ustawie pruskiej z dn. 8 lutego 1867 r., Zb. Ustaw pruskich str. 185);

6) wydawane w postępowaniu, dotyczącem nabycia i utraty obywatelstwa polskiego, w myśl przepisów powołanych w punkcie 26 § 6 przepisów niniejszych;

7) wydawane osobom, które pozostają lub pozostawały na służbie Państwa lub związków samorządnych, oraz członkom rodzin tych osób — w sprawach, dotyczących stosunku służbowego;

8) szczepienia ospy;

9) ubóstwa;

10) wydane osobom, które przedstawiły świadectwo ubóstwa, jeśli urząd wydający świadectwo, uznał złożony dowód ubóstwa za dostateczny;

11) wydawane przez urzędy państwowe, sprawujące zarząd majątkiem państwowym lub prywatnym, o ile dotyczą bezpośrednio eksploatacji tego majątku;

12) patenty na wynalazki oraz świadectwa ochronne co do wzorów rysunkowych, modeli i znaków towarowych;

13) zezwolenie na urządzenie przedstawienia amatorskiego, jeśli zachodzą warunki, wymienione w punkcie 33 § 6 przepisów niniejszych oraz zezwolenia na urządzenie wykładu publicznego;

14) zezwolenia na uprawę tytoniu.

Uwolnienia od opłaty, przewidziane w paragrafie niniejszym pod LL. 2, 3, 6 i 7, nie odnoszą się do duplikatów, odpisów i wyciągów (poz. 16, 17 i 18 taryfy).

§ 24.

(Art. 36 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

W przypadkach, określonych w punktach 1, 2, 3, 6 i 10 art. 23 ma urząd, wydający świadectwo, uwidocznic na niem powód uwolnienia od opłaty.

§ 25.

(Art. 35 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

Jeśli świadectwo, określone w punkcie 2 § 23, ma być użyte nie według przeznaczenia pierwotnego, to należy przed tem użyciem uiścić opłatę, przewidzianą w taryfie (w sposób, określony w § 27).

Uiszczenie opłaty. Skutki nieuiszczenia.

(§§ 66 i 67 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 21, 24, 25 i 37 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

§ 26.

Opłatę od świadectw, wymienionych w pozycjach 11, 11a, 12, 13a, 15 załączonej taryfy, należy uiścić gotówką w kasie skarbowej; opłatę zaś od świadectw, wymienionych w pozycjach 13b, 14 oraz 16 do 20, taryfy, przez dostarczenie urzędowi znaczków stemplowych.

Przed dostarczeniem kwitu z uiszczenia opłaty gotówką względnie znaczków stemplowych dostatecznej wartości, nie może nastąpić wydanie świadectwa. W razie zastosowania punktu 10 § 23, ma urząd, wydający świadectwo, zostawić w aktach notatkę, wyjaśniającą z jakich motywów uznał złożony dowód ubóstwa za dostateczny. Również całkowite lub częściowe zwolnienie od opłaty na podstawie uwagi 1, 2 lub 3 do części trzeciej taryfy winno być umotywowane.

Urząd wydający świadectwo, ma kwit z uiszczenia opłaty gotówką przechować w swych aktach, a znaczki stemplowe nakleić na świadectwie i skasować.

§ 27.

Dodatkowe uiszczenie opłaty w przypadkach, określonych w § 25 następuje przez naklejenie znaczków stemplowych na świadectwie i skasowanie ich (§ 26) przez urząd, który wydał świadectwo lub wobec którego ono ma być użyte.

Środki prawne.

§ 28.

(§ 77 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 26 i 37 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145; art. 9 i 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. № 65, poz. 391).

Co do zwrotu opłaty, uiszczonej od świadectwa nienależnie, stosuje się odpowiednio § 21.

Przeciw odmowie wydania świadectwa z powodu niezłożenia opłaty nie służy żaden środek prawny.

III. PODANIA, WNOSZONE DO URZĘDÓW SAMORZĄDOWYCH ORAZ ŚWIADECTWA WYDAWANE PRZEZ TAKIE URZĘDY.

§ 29.

(Art. 30 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145; art. 1, punkt 6 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

Podania, wnoszone do władz i urzędów samorządowych w sprawach, należących do własnego lub poruczonego zakresu działania gmin lub innych związków samorządnych, nie podlegają opłacie na rzecz Państwa.

To samo dotyczy świadectw, wydawanych przez takie władze i urzędy.

IV. WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW NINIEJSZYCH.

(art. 28 ustawy z dnia 24 marca 1923 r., Dz. U. R. P. № 44 poz. 296).

§ 30.

Działy I i III przepisów niniejszych (§§ 1 do 21 oraz 29) wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego, w dwa tygodnie po ogłoszeniu ustawy z dnia 24 marca 1923 r., w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. № 44 poz. 296).

Dział I ma zastosowanie do podań, wniesionych od dnia wejścia w życie tego działu. Do podań, wniesionych przed tym dniem, choćby do tego dnia nie załatwionych, stosowane będą przepisy dotychczasowe, — a to także wówczas, gdy podanie wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeśli opłatę uiszczono niedostatecznie.

§ 31.

Dział II przepisów niniejszych (§§ 22 do 28) wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego zasadniczo w dwa tygodnie po ogłoszeniu ustawy z dnia 24 marca 1923 r., w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. № 44 poz. 296).

Dział II będzie stosowany zasadniczo do świadectw, których data nie jest wcześniejsza niż dzień wejścia w życie tego działu. Do odpisów i wyciągów, sporządzonych przez urząd, a niezaopatrzonych w zaświadczenie zgodności z pierwopisem, stosują się odnośne postanowienia działu II, jeśli odpis lub wyciąg wydano stronie po wejściu w życie tego działu.

Przepisy działu II, o ile dotyczą aktów zezwolenia na zmianę nazwiska (poz. 12 załączonej taryfy) będą stosowane do wszystkich spraw zmiany nazwiska, niezałatwionych prawomocnie w dniu ogłoszenia powołanej ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 296).

Załącznik 1 do §§ 1 i 22 rozp. Min. Sk.
z dn. 24 kwietnia 1923 r. poz. 298.

Taryfa opłat stemplowych od podań, załączników do podań oraz od świadectw urzędowych.

CZĘŚĆ PIERWSZA: Podania.

1 Pozycja	2 P r z e d m i o t	3 Wysokość opłaty	4 U W A G I
		m a r e k	
1	Podania o zezwolenie na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca (ustawa z dnia 24 marca 1920 r., Dz. U. R. P. № 31 poz. 178)	250.000	1. Do pozycji 1 do 9: Stawki, wymienione przy pozycjach 1 do 9, odnoszą się do pierwszego arkusza podania. Każdy arkusz następny podlega opłacie stemplowej w kwocie 3.000 mk.; przy podaniach jednak, wymienionych w punktach a), b) pozycji 8, opłata od arkuszy następnych wynosi po 500 marek. Takiej samej opłacie po 3.000 mk. względnie 500 mk. podlega każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach — jak również każdy arkusz odpisów podania, wniesionych wraz z egzemplarzem oryginalnym. Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm.². Niecały arkusz liczy się za cały. 2. Do pozycji 3: Jeśli do podania, wymienionego w pozycji 3, załączono świadectwo ubóstwa, które zdaniem władzy, powołanej do załatwienia nie uzasadnia zupełnego uwolnienia od opłaty (§ 7, punkt 5 Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych), ale stwierdza niemożliwość uiszczenia w pełnej kwocie, to władza załatwi podanie za uiszczenie opłaty, przewidzianej w pozycji 9. 3. Do pozycji 4: Przepis zawarty w pozycji 4 nie zmienia obowiązujących przepisów, w myśl których koszty oględzin mają być zwrócone władzy państwowej.
2	Podania o zatwierdzenie statutu lub zmiany statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej	250.000	
3	Podania: a) o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (koncesję) — o ile chodzi o przedsiębiorstwa, przemysłowe, należące do I, II lub III kategorii podatku przemysłowego albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorii I lub II.	250.000	
	b) o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (koncesję) — o ile chodzi o przedsiębiorstwa, niewymienione w punkcie a) niniejszej pozycji; lub o spółdzielnie	50.000	
	c) zawierające przepisane ustawą przemysłową zgłoszenie przedsiębiorstwa, do którego prowadzenia nie jest wymagane zezwolenie		
4	Podania o zezwolenie na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania przedsiębiorstwa zarobkowego — jeśli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu: a) o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należące do I, II lub III kategorii podatku przemysłowego albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorii I i II	250.000	
	b) o ile chodzi o przedsiębiorstwa innego rodzaju.	50.000	

1	2	3	4
Pozycja	P r z e d m i o t	Wysokość opłaty m a r e k	U W A G I
5	Podania o zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterii fantowej i t. p.	35.000	4. Do poz. 7: Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić w całości lub w części od opłaty wymienionej w pozycji 7, w wypadkach, w których uiszczenie w pełnej kwocie byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne.
6	Podania o zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.) mimo nadejścia pory wyznaczonej zarządzeniami policyjnymi	1,000.000	
7	Podania o zezwolenie na zmianę nazwiska	250.000	
8	Podania, któremi petent żąda zmiany decyzji, wydanej w przedmiocie daniny publicznej (podatku, opłaty, cła); jeśli suma sporna: a) nie przewyższa 100.000 marek. .	1.000	
	b) przewyższa 100.000 marek, a nie przekracza 1,000.000 marek	3.000	
	c) przewyższa 1,000.000 marek. . .	15.000	
9	Podania, niewymienione pod pozycjami 1 do 8 z wyjątkiem zwolnionych od opłaty stemplowej w myśl § 6 Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych	15.000	

CZĘŚĆ DRUGA: Załączniki do podań.

10	Załączniki do podań, podlegających opłacie stemplowej: a) do podań, wymienionych w punktach a, b pozycji 8.	500 od każdego załącznika bez względu na ilość arkuszy.	1. Opłatę od załącznika należy uiszczyć bez względu na to, czy załącznik jest dokumentem oryginalnym czy odpisem oraz czy od pisma, stanowiącego załącznik, uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę skarbową.
	b) do podań innego rodzaju	3.000 od każdego załącznika bez względu na ilość arkuszy.	2. Świadectwo ubóstwa, nawet w razie załączenia do podania, podlegające opłacie stemplowej, zwolnione jest od opłaty, przewidzianej w pozycji 10.

CZĘŚĆ TRZECIA: Świadczenia urzędowe.

1	2	3	4
Pozycja	P r z e d m i ó t	Wysokość opłaty	U W A G I
		m a r e k	
11	Akt nadania obywatelstwa polskiego (art. 8 i 9 ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r. Dz. U. R. P. № 7 poz. 44, oraz art. 14 rozporządzenia z dn. 7 czerwca 1920 r., Dz. U. R. P. № 52 poz. 320)	350.000	1. Do pozycji 11: Władza nadająca obywatelstwo może zwolnić w całości lub w części od opłaty stemplowej w przypadkach, w których uiszczenie opłaty byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne. Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić od tej opłaty w całości lub w części również w innych przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie. 2. Do pozycji 12: Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić w całości lub w części od opłaty, wymienionej w pozycji 12, w przypadkach, w których uiszczenie w pełnej kwocie byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne. 3. Do pozycji 13: Od świadectwa zawierającego koncesję do prowadzenia domu bankowego lub kantoru wymiany, należy zamiast opłaty, wymienionej w pozycji 13, niniejszej taryfy, uiścić opłatę przewidzianą w art. 5 ustawy z dn. 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 175). Jeśli do podania, wymienionego w pozycji 3, załączono świadectwo ubóstwa, które zdaniem władzy, powołanej do załatwienia, nie uzasadnia zupełnego uwolnienia od opłaty przewidzianej w pozycji 13 (§ 23 punkt 10 Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych), ale stwierdza niemożliwość uiszczenia w pełnej kwocie, to władza wyda świadectwo za uiszczeniem opłaty, przewidzianej w pozycji 20. 4. Do pozycji 16 do 18 oraz 20: Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm². Co do planów uważa się za jeden arkusz papier o powierzchni, nie przewyższającej po jednej stronie 3.500 cm². Niecały arkusz liczy się za cały.
11-a	Akt zezwolenia na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca	5.000.000	
12	Akt zezwolenia na zmianę nazwiska	1.500.000	
13	Świadectwa zawierające zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (dokumenty koncesyjne): a) o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należące do I, II lub III kategorii podatku przemysłowego albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorii I lub II	250.000	
	b) o ile chodzi o przedsiębiorstwa innego rodzaju lub o spółdzielnie	50.000	
14	Świadectwa, zawierające zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterii fantowej i t. p.	35.000	
15	Świadectwa, zawierające zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.) mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnymi.	5.000.000	
16	Duplikat (t. j. drugi lub dalszy egzemplarz dokumentu urzędowego, wydany przez ten sam urząd, od którego pochodzi egzemplarz pierwszy—równobrzmiący z egzemplarzem pierwszym i zaopatrzony w podpis równorzędny).	7.000 od każdej stronicy całej lub zaczętej	
17	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez urząd, bez względu na to, czy urząd zaświadczył zgodność z pierwopisem czy nie.	7.000 od każdej stronicy całej lub zaczętej	
18	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez stronę, a zaopatrzony przez urząd w poświadczenie zgodności z pierwopisem.	3.000 od każdej stronicy całej lub zaczętej	

1	2	3	4
Pozycja	P r z e d m i o t	Wysokość opłaty	U W A G I
		m a r e k	
19	Poświadczenie własnoręczności podpisu: a) Zasadniczo. b) w razie równoczesnego poświadczenia własnoręczności więcej niż dwóch podpisów, umieszczonych na tym samym dokumencie.	2.000 co do każdego podpisu. 5.000 za wszystkie podpisy.	Za stronicę uważa się jedną stronę papieru, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 875 cm ² . Stronicę nie w całości zapisaną liczy się za całą.
20	Świadectwa, niewymienione pod pozycjami 11 do 19—z wyjątkiem zwolnionych od opłaty stemplowej w myśl § 23 Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych.	15.000 od arkusza pierwszego i 3.000 od każdego arkusza następnego	

Załącznik 2 do § 19 rozp. Min. Sk. z dnia
24 kwietnia 1923 r. poz. 298.

(Strona pierwsza).

dnia 192 r.

L.....

Przy wnoszeniu opłaty należy przedstawić niniejsze zawiadomienie lub powołać się na powyższą liczbę.

Przy podaniu z daty 192.... w przedmiocie

brak opłaty stemplowej w kwocie mk.

Należy złożyć w podpisany urządzie znaczki stemplowe wartości powyższej lub zamiast nich kwit którejkolwiek kasy skarbowej z uiszczenia kwoty powyższej gotówką. W przeciwnym razie podanie nie będzie załatwione.

Podpis

(Określenie Urzędu i oddziału kancelaryjnego)

(Strona druga).

P.

ul.
pocztą

Urzędownie.
Opłatę pocztową uisć adresat.